

OPINIONS

Nº 77 - Any 2016

El narcisisme

¿Què és el narcisisme? Molts coneixeu la resposta, però, ¿sabeu d'on prové aquesta paraula?

[Conta una llegenda de la mitologia grega, que Narcís era fill d'un déu encarnat en el riu Cefiso i, d'una nimfa aquàtica de la qual, el déu, se'n va enamorar. Passaven les estones manifestant el seu amor amb paraules, fins que, una nit que les aigües del riu baixaven turbulentes, agafats estretament per no ser arrossegats... el van engendrar.

En néixer Narcís, la seva mare preocupada pel seu devenir, va consultar a un vident sobre el futur del seu fill i quants anys viuria. Pregunta a la qual el vident va respondre: "*En Narcís viurà fins edat avançada, mentre no descobreixi el seu aspecte*".

Narcís va créixer envoltat d'una natura frondosa i verda, on aigües cristal·lines brollaven per penya-segats fins aturar-se i formar llacs on es reflectia immaculadament tot el seu entorn, i, als 16 anys, s'havia convertit en un jove molt ben plantat que causava admiració, embogint de desig a homes i dones.

Però, la seva vanitat i arrogància eren tan grans, que només s'estimava a sí mateix; quan algú se li apropava, el rebutjava d'immediat, no volia que cap mena de sentiment fes petjada en ell i el pogués induir a la feblesa.

Sempre hi havia al seu entorn gran quantitat de nimfes que l'afalagaven i, una d'elles anomenada Eco (nom que li havien posat els déus com a càstig per immiscuir-se allà on no la demanaven, i que, malgrat ella no volia, l'obligava a repetir sempre les últimes paraules del què escoltava), només veure'l s'enamorà perdudament i, aprofitant una tarda en que Narcís estava sol, va manifestar-li els seus sentiments. En rebre la seva declaració, no solament la va rebutjar amb paraules dèspotes i cruels, sinó que va fer mofa del seu tartamudeig.

La nimfa, trasbalsada en rebre el menyspreu, va invocar a Nèmesi (deessa de la venjança i la justícia divina), demanant que, si mai Narcís arribava a enamorar-se perdudament, no fos correspost i, així sabés, el sofriment que pot comportar ser menyspreat.

La deessa veient el patiment que causava Narcís amb la seva supèrbia, va escoltar el prec de la nimfa i el va condemnar a enamorar-se solament del reflex d'ell mateix, amb les conseqüències de neguit i turment que aquesta maledicció li ocasionaria.

Un dia d'estiu després d'una cacera esgotadora, Narcís va descansar sota un lledoner i, per apaivagar la set, es va inclinar per beure d'un estany d'aigües transparents que era a la vora.

En ajupir-se, se n'adonà que la seva imatge es reflectia en aquelles aigües i era tan perfecta i agraciada que li cridà l'atenció.

A còpia de mirar aquella figura tan sublim en Narcís se'n va enamorar, fins a tal punt, que tot el seu món només consistia en passar les hores a l'estany per veure's emmirallat en aquelles aigües i declarar a la imatge el seu amor.

Va arribar un moment en què era tant el sofriment que sentia per no poder consumir la seva gran passió que, obsessionat, es va llençar a l'estany per palpar aquella imatge i acomplir el seu desig, però... l'aigua que no sap res de sentiments, el va engolir sense cap recança.

Explica la llegenda que, els déus, afligits pel final d'en Narcís, en el lloc on anava a veure's reflectit, van fer créixer una planta que produïa una flor exquisida. De llavors ençà es cultiva arreu del món i rep el nom de "Narcís" que, en totes les seves varietats i colors, segueix cridant l'atenció per la seva bellesa.]

Aquest és el relat d'on prové la paraula "Narcisisme" i la paraula "Eco", que, científicament vol dir: la reverberació que fan les ones acústiques emeses quan troben un obstacle, i, en llenguatge col·loquial és la repetició de les últimes síl·labes que sentim en un lloc muntanyós, després d'expressar una paraula amb veu molt alta o produir-se un gran soroll.

Tornant a la narració exposada i recordant la maledicció que va rebre la nimfa Eco per ser una xafardera, se m'ha ocorregut un pensament una mica maliciós. <<Fóra divertit que, la gent que es dedica a "exposar la roba dels altres al sol" fossin castigades, per aquells déus, de la mateixa manera. Potser quedaríem sorpresos de la multitud que tartamudejaria. >>

Preguntes i reflexions personals:

Si extrapolem aquest relat de la mitologia grega als nostres temps podríem preguntar-nos si som: gens, una mica, grans narcisistes, egòlatres o egoistes.

Psiquiatres i psicòlegs no es posen d'acord en diferenciar aquestes paraules, uns ho posen tot al mateix cistell i altres no. Particularment de manera planera i sense endinsar-me en patologies crec el següent:

Avui dia hi ha un veritable culte a la imatge i tots som una mica narcisistes. ¿Qui, no es mira al mirall quan s'emprova un vestit o una muntura d'ulleres per veure si el resultat és afavoridor? ¿o qui, quan té un compromís i ha parat més atenció de l'habitual en embellir el seu aspecte, no espera que el mirall retorni la seva imatge donant un "excel·lent" que complau, provoca un somriure i eleva l'autoestima?

Aquestes actituds són habituals però, no s'haurien de confondre amb la conducta del gran narcisista que, acostuma a manifestar-se de manera arrogant perquè és considera un ser especial i únic amb la necessitat de sentir-se admirat a totes hores.

Pel que fa a l'egòlatra: viu permanentment obsessionat per el seu "jo": jo vull, jo desitjo, jo faig, jo, jo, jo... els altres no compten Està carregat de supèrbia convençut que és el millor i que els altres són una colla de vulgars; no dialoga ni tolera les crítiques i es pren com ofensa qualsevol comentari negatiu sobre la seva persona; creu que reflexionar és perdre el temps i s'envolta d'aduladors, els quals saben que, fent-li la pilota, el tindran content i en trauran el que voldran.

A l'egoista, a part de la seva egolatria, se li pot afegir un excessiu sentit de possessió en tots aspectes, però, sobre tot, en l'amor al diner, és tant avariciós que, fins i tot, pot causar mal a qui li sembla s'ha apropiat d'alguna cosa que li pertany per petita que sigui.

Malauradament tant els egòlatres com els egoistes viuen esclavitzats de la seva personalitat, no confien ni saben estimar plenament i no coneixen el goig que s'experimenta lliurant-se als altres. Moren sense haver tingut una relació amistosa amb autèntic afecte, o, haver tastat la joia que proporciona un amor desinteressat que no entén d'egoismes.

Aquesta manera de ser ¿no serà deguda a que necessiten combatre un complex d'inferioritat amb bravates i imposicions perquè no quedin al descobert les seves febleses i mancances?

Hi ha molta gent que practica l'egolatria i l'egoisme, però, per sort, també n'hi ha que practica el seu antònim... la senzillesa.

¿Què és ser senzill? Doncs aquelles persones que necessiten poques coses per viure amb dignitat; són directes i planeres; saben gaudir de la natura; dels petits detalls i no necessiten escarafalls per ser feliços; es commouen amb el patiment dels altres i no resten indiferents davant les injustícies; són transparents, autèntiques i coherents amb el que pensen, diuen i fan sense estar pendents del que diran; escolten i parlen amb el cor fent que el seu interlocutor se senti important o, si més no, alleugerat d'algun patiment emocional o físic; sempre tenen un somriure al rostre encara que la processó vagi per dins; saben demanar perdó i perdonar sense guardar rancúnies; sempre estan disposats a aprendre per créixer i aprofundir en el misteri de la vida i, necessiten moments d'intimitat i silenci per adonar-se de les seves fallides i poder rectificar-les.

Sortosament encara hi ha molta gent senzilla, potser no amb tots els requisits esmentats, però sí amb una gran part d'ells. Són aquestes persones les que ajuden a construir un món millor.

Maria Mercè Usón

* * * * *

Afegit

Ja hem votat i... potser hi haurem de tornar.

No ens ha agafat per sorpresa el resultat, però, en tertúlies amb familiars i amics ha sorgit la pregunta...

¿Com pot ser que a "casa nostra" no s'hagi tingut en compte la corrupció; la hipocresia; la mala gestió del govern, dels polítics i de jutges a les ordres de quins dirigeixen; les converses anomenades "Operación Catalunya", efectuades per persones rellevants, comentant haver-se carregat a consciència molts dels nostres drets, i induint a buscar culpabilitats en persones que defensen la nostra idiosincràsia?

Abans hi havia una doble moral, avui només n'hi ha una, tot si val, els valors ètics no compten. La corrupció s'ha instal·lat en la quotidianitat de la vida repercutint en les relacions socials i personals, rebent com sempre, els més febles.

¿Quin exemple es dóna amb aquest comportament a les generacions que venen darrera? No és d'estranyar que cada vegada hi hagi més indiferència i es practiqui el "ja s'ho faran". S'està cansat de tanta corrupció i dels polítics en general, que diuen el que saben no podran acomplir abusant de la credibilitat d'un poble que confia en ells.

¿I ara què?

Doncs... no perquè callem davant les injustícies, els menyspreus rebuts i la prepotència que empren els que es volen imposar posant pals a les rodes en qualsevol iniciativa que vulguem dur a terme, o tergiversant o mentint sobre la nostra manera de ser, donant davant el món una imatge d'incompetents que només pensen en independitzar-se i no saben on van... vulgui dir que no ens adonem del que passa.

¡¡Sí que ens n'adonem!!, i hauríem de sentir-nos una mica culpables de només remugar i quedar-nos de braços plegats.

¿Justifiquem el nostre comportament amb l'excusa que fa falta un líder que aglutini, ser un bon polític amb coneixements, seny, saviesa i, alhora, enamorat de la nostra terra, per fer valer de cara enfora els nostres drets i de cara endins les nostres obligacions?.

Tantes ganes de veure realitzat un somni ¿quedarà només en una utopia...?

Malgrat el desencís existent, ¡¡No perdem l'esperança ni llencem la tovallola pensant que no hi ha res a fer!!

Com el timbaler del Bruc ¡¡no deixem de repicar els tambors!! Potser així, com l'esdeveniment succeït el 4 de juny del 1808, amb el nostre soroll arribarem a fer fora als quins no ens volen i podrem ser plenament amos i gaudir de la nostra terra, de les nostres costums, de la nostra llengua i, perquè no, també ens farem responsables dels nostres... "pecats".

Maria Mercè Usón